

יש פה בושה

באמת לא התכוונו

מי היה חושב שהדבר יקרה

עיניים סגורות, גרונות הם נקיים

הצטרפתם להביא רק חרבות

אך כאשר שחקתם עם הסכינים

ומישהו אצר את לשונו

כל כך פחדנו שקפצנו באויר

ו"אוף" הרבצנו בגד הרצון

סליחה שנצחנו במלחמה

אנחנו יודעים ליהודי יש מקום

יהודי שמנציח דבר איום

עולם, סלחו נא.

אנו מצטערים

סליחה שנצחנו

שנצחנו במלחמה.

עכשיו זה נגמר - אולי כמה הרגיוזו

נכון שזה אולי לא כה יפה

אך כל הצעקות כל אחד קפץ עלינו

שמועות היו שמישהו יכה.

לעולם יהודי לא מנצח

למדנו זאת על שפת ים התיכון

אך כאשר ראינו שם את כל המים

פקעה גם סבלנותנו... ובחפזון

עכשיו למדנו ואנחנו מבטיחים

הבטחה שאתם תשמרו לתמיד

אם נלחט נגד מלך שיח" או קליף

בכל כוחינו נשתדל להפסיד

ועוד הפעם עולם יבכה עלינו

תתפללו שעוד נשוב אליכם

הייתם כה טובים אלינו כל השנים

חבל שתאבדו את שמחתכם

כשבעלי יחזור מללחום

כשאראה את פניו בחלון

וכל הרובים ישחקו

דמעות של צחוק אז יזלו

וחול זהב

בערבה

יאמר אליו

באהבה

כמה ריקים הם ימי

עד שחוזר הוא אלי.

כשחיילי ישוב אלי

כשיביט אט אט בעיני

אראה בעיניו הפצצות

הרימונים... השתיקות

אביט עמוק בערפל

הקרב אטמע...

פחדו בליל

אז הוא יראה

ואני

אוהב אותו, הוא אותי

כשבעלי יחזור מקרב

כשיחזיק בי בידי

עיני אל עיניו מביטות

פנים לפנים מתקרבות

ובלי קולות

בלי מילים

נראה אורות

נשמע צלילים

שוב נחזור להתחלה

כאילו לא היתה מלחמה.

כשיום הקרב נגמר

כשאהובי חזר

אם ישוב חי ובריא

אהיה לו, והוא לי

הוא לי.

חורשת האקליפטוס

כשאמא באה הנה יפה וצעירה
אז אבא על גבעה בנה לה בית
חלפו האביבים, חצי מאה עברה
ותלתים הפכו שיבה בינתיים

פזמון: אבל על חוף ירדן
כמו מאומה לא קרה

אותה הדומיה וגם אותה התפאורה
חורשת האקליפטוס, הגשר, הסירה
וריה המלוח על גלים

בשביל הנה יורדת עדת התינוקות
הם בירדן ישכשכו רגלים,
גדלו הילדים ואף למדו לשחות
ובני הנעורים חוזרים בשניים

פזמון: אבל על חוף ירדן ...

מעבר לירדן רעמו התותחים
והשלום חזר בסוף הקיץ
וכל התינוקות היו לאנשים
ושוב על הגבעה הקימו בית.

פזמון: אבל על חוף ירדן ...

הילד עם הכנור

אני זוכר כשהייתי רק ילד קטן
אבי שם כנור קטן בידי
נגנתי בטהובן מלא שמחה
אמרו עלי: "כנר מפורסם נולד בעיר"

אני זוכר את פולניה הארץ השחורה
הבתים של העיר פרוצים מלאים אש
ופחד בעיניים שצעקו לעזרה
בתחנות רכבת שחורות

ושם עמדתי בן שמונה, במעיל גדול
לבד רק עם הכנור בידי.

לך, לך, הרכבת חאחר
שים את הפרות בפנים, ואז את הפתח סגור
שנל שוין, לך בשורה
השתעל והחנק בתוך העשן
דחוף ומשוך, הרכבת כבר מלאה.
שנל ...

אני זוכר את הפנים של אמי במותה
אבי חשב ששמלחה יכולה לחמם אותי
הוא הרים את שמלחה ושם אותי בפנים
קפאתי למראה גופה הלבן.

הרכבת הפסיקה, ואז השער נפתח
עור מאור, שאפתי לאויר
ראיתי הגדר, הצריף היה בפנים
ואח עשן הארובות עולה אל על

ושם עמדתי, בן שמונה בשמלה לבנה
לבד, עם כנור בידי.

לך, לך ...

הימים האחרונים

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
נראה אותם יותר מהר מאשר משערים.
וכשיבוא השקט וימשול בשערים,
וכל דברי ימינו אלה יחרטו בתוך
הספרים,
נביט אז זה בזה, במבטים המוזרים,
ונזכור אז כי הלכנו יחד לימים
האחרים

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים
אשר מעבר להרים, העשנים הבוערים
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים
עולים באים מן הבקעה,
יוודים אלינו מן ההרים
צוחקים את האביב, האהבות, הנעורים
ואת הדברים אשר שכחנו איך הם נראים.

אנחנו עוד נראה ...

אנחנו עוד נראה ...

נצא עוד לקראתם מתוך מבנים מחוררים
מתוך המקלטים והשדות המשחירים,
ונצאה על קביים, מאורם מסונוורים,
מראש אנטנות מלהמה שרים כמו אלף צפורים;
ונביט בהם קרוב, במבטים הבהירים,
ומלוות את זימרתם גיטרות של אלף נערים.

אנחנו עוד נראה ...

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
גאים כמו פרקי-תנ"ך, יפים כמו שיר השירים,
שוטפים כמו אשד במדבר וורודים כמו שחר-בהרים.
ימים של חטד ושלווה, ימים שקטים ומאושרים.
ורק ביום ה"יזכור", ברגעי ההרהורים,
נחזור ונספור הכל, ונספוד לבחורים
ונשמע את קל האש ואת מטח-הכדורים,
ואת הקרב שהתחולל אז בתנופת האדירים.

אנחנו עוד נראה ...